

Kerber Balázs

Tejút

Nézz az égre, ha kristályos
robbanás rázza föl éjszaka,
testeddel ekkor felemelkedhetsz,
egyik kőről a másikra ugorva,
hasadékaikban a fény utoljára lebeg,
kéken, ahogy mindig is láttad
a kráterek felől, s pizsamában
most még egyszer végignézhetsz
a tájon, míg feléd jönnek a zseb-
lámpások sikló kabátban, s keresztül
az átvillanó sugarakon, mondtál
szavakat, váltogattad gyöküket,
gyökerüket, de a távolságban
mindegyre elszakadtak, miközben
rád világítottak fentről. Fent
a Tejúton e törmelékkal vegyül
a tágasság, termeted foszlik el,
mint egy szólánc, fekete borulással.

este nem látom

este elrugaszodom
és ha épp úton megyek
mintha továbbvetne az
aszfalt egészen simán
rajzanak lefelé a lépcsők
a fényforrások csak rám-
világítanak és ott is hagynak
nem kell nyúlni értük
a tempóm is egyre higgadtabb
bár a szokott környék
különösen belém szorul most
mégsem követel semmit és
amíg váraozom nyugodtan
téblábolhatok két percig
mindegy hová teszem a lábam